ת"א 8855-05-18 ש. שלמה רכב בע"מ נ' דהן ואח'
ת"א 12062-04-18 ש. שלמה רכב בע"מ נ' חדד ואח'
ועוד 32 נוספים
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אייל כהן

תובעת **ש. שלמה רכב בע"מ**

נגד

נתבעים

1. אברהם דהן
2. מדינת ישראל

<u>החלטה</u>

לפניי בקשה מטעם הנתבעת למתן צווים להזמנת עדים ומסמכים. הבקשה מגלמת במהותה עתירה לגילוי מסמכים ספציפיים, המצויים בשליטת צדדים שאינם בעלי הדין.

עניינה של הבקשה רלבנטי ל- 34 תיקים שאוחדו בהליך זה, ואפשר ולהכרעה בה תהא "השלכת רוחב" על תיקים מסוגה. לשם הבהרת מהותה של הבקשה, אין מנוס מלהרחיב קמעא באשר ליריעת המחלוקת וקורות ההליך.

1. <u>רקע ותמצית יריעת המחלוקת על פי כתבי הטענות</u>

עסקינן בשתי תביעות "פח- לפח" אשר הדיון בהן אוחד (**להלן: "ההליך העיקרי"**). בהתאם להסדר דיוני בין הצדדים, צורפו להליך העיקרי 32 תיקים נוספים, כמבואר להלן.

נפתח בהליך העיקרי. התובעת, חברה בעלת צי כלי רכב העוסקת בליסינג, תבעה מן הנתבעים את נזקיה מושא תאונות דרכים בהן היו מעורבים נהגי נתבעת 2 (**להלן: "הנתבעת"**). הנתבעת לא חלקה על אחריותה לגרם הנזקים, אך חלקה על גובהם.

בכתבי הגנתה טענה הנתבעת כי הנזקים הנתבעים מוגזמים. דו"חות השמאים והתיעוד שצורף לכתבי התביעה אינם משקפים נאמנה את התשלומים ששילמה התובעת בפועל לשם תיקונם. מדובר בניסיון התעשרות שלא כדין ודין התביעות להידחות מחמת שימוש לרעה בהליכי משפט. כך למשל, בת"א 8855-05-18, נתבעה הנתבעת לשלם, על יסוד המפורט בדו"ח שמאי סך 2,902.75 ₪ בגין עבודות תיקון. עם זאת, התובעת שילמה עבור אותן עבודות סך 1,735 ₪ בלבד, כעולה מחשבונית שהגיעה לידי הנתבעת (- נספח ג' לכתב ההגנה).

על הנתבעת לשלם את סך הנזק שנגרם בפועל ולא מעבר לכך. דרישתה לקבל מן התובעת את החשבונית בגין התיקון שבוצע בפועל לא נענתה, בשל ניסיון הסתרה.

בכתב תשובה טענה התובעת כי נתבעו אך ורק סכומים אשר שולמו על ידה בפועל ולא מעבר לכך. טענות זהות בדבר ניסיון התעשרות שלא כדין כבר נטענו נגד התובעת בעבר ונדחו ע"י בית המשפט בהליך אחר (הרחבה להלן).

לתובעת אינטרס ראשון במעלה כי רכביה יטופלו באופן מיטבי וישמרו על ערכם. בהתאם, התקשרה היא חוזית עם רשת המוסכים "שיר", המשמשת עבורה כ"מוסך הסדר", בפריסה ארצית (**להלן גם: "מוסך ההסדר" או "שיר"**). שיר, המהווה "ישות עסקית ומשפטית נפרדת לחלוטין" מן התובעת, מתקנת את רכבי התובעת על אחריותה ומוציאה לה את החשבוניות אשר צורפו לכתבי התביעה. סך כל חשבונית מגלם את עלות התיקון שנעשה בהתאם לבדיקת שמאי וזהו סך נזקה בו על הנתבעת לשאת. שיר נסמכת, בין היתר, על התקשרויות שונות עם מוסכים שונים, המשמשים כ"מוסך קצה" ובאים בגדר "ספק" (**להלן גם: "מוסך/מוסכי הקצה" או "הספק"/"הספקים"**). מוסכי הקצה מבצעים תיקונים ספציפיים עבור שיר. העבודה מבוצעת תחת פיקוחה של שיר ובאמצעות חלפים אותם היא מספקת להם.

לשיטת התובעת, העלויות והתשומות הפנימיות של שיר אינן מעניינן של התובעת או של הנתבעת. שיר היא חברה מסחרית הנושאת בעלויות שאין להן קשר עם עלות הנזק שנגרמה לתובעת. החשבונית אליה הפנתה הנתבעת בכתב הגנתה לתמיכה בטיעונה, אינה אלא חשבונית שהוצאה עבור שיר, ע"י מוסך קצה שהעניק לה תשומות עבודה. אותה חשבונית אינה מייצגת את עלות תיקון הנזק של התובעת ואף לא את עלויותיה של שיר. התובעת אינה מסתירה דבר, וממילא אינה מסתירה חשבוניות המייצגות את "התיקון שבוצע בפועל" לפי שיטת הנתבעת. עוד ציינה, כי היא פעלה להקטנת הנזק וכי כלל המידע שהנתבעת מנסה "לחלץ" אינו רלבנטי למחלוקת ואף מהווה סוד מסחרי של שיר.

2. <u>קורות ההליך, ההסדר הדיוני ותמצית טיעוני הצדדים</u>

בשלב קודם נעתרתי לבקשת הנתבעת והוריתי על העברת הדיון מסדר דין מהיר לסדר דין רגיל. כך מצאתי להורות, בשים לב לאפשרות לפיה יישמעו בהליך עדים רבים, לרבות מומחים, לאור השלכות הרוחב האפשריות של הכרעתי בהליך זה על מקרים נוספים (בשים לב למיהות הצדדים) ועל מנת לאפשר מיצוי הליכים מקדמיים.

הן בדיון עובר למתן אותה החלטה והן בדיונים שלאחריה, שבו הצדדים על טיעוניהם, תוך הפניה לפסיקה. התובעת הפנתה בין היתר לפסה"ד בתא"מ (שלום ת"א) 24152-08-10 **ש. שלמה רכב בע"מ נ' מחאמיד ו- מנורה בע"מ**, מיום 23.9.11 (**להלן גם: "עניין מחאמיד"**). הנתבעת הפנתה בין היתר לתא"מ (שלום ת"א) 43314-04-12 **אלבר ציי רכב (ר.צ.) בע"מ נ' חנוכייב**, מיום 23.3.14 (**להלן גם: "עניין אלבר"**, אשר נטען כי תוצאתו שונתה ע"י ערכאת הערעור. פסק דינה של ערכאת הערעור לא הוצג ולא אותר במאגרים).

בקליפת אגוז יצוין, כי בעניין **מחאמיד** אישרה התובעת שלפניי (היא התובעת שם), כי היא מוחזקת באופן מלא ע"י חברה- בת בחברת האחזקות ש. שלמה החזקות בע"מ, כי היא מוחזקת (בשירשור) ע"י מר שלמה שמלצר וכי "שיר" היא חברה- בת (בשירשור) של חברת האחזקות שלמה שמלצר אחזקות (1995) בע"מ, המוחזקת אף היא ע"י מר שמלצר. בעניין מחאמיד תבעה התובעת מן הנתבעים את נזקיה. באופן דומה ביותר לענייננו, גם שם טענה הנתבעת (חברת "מנורה") כי הנזק תוקן ע"י מוסך קצה ולא ע"י "שיר"; כי החשבונית שהוציאה שיר אינה משקפת את עלות התיקון בפועל וכי בשים לב לשליטתו של מר שמלצר הן בתובעת והן בשיר, יש לראותן כאותה אישיות משפטית, אשר העבירה כסף "מכיס לכיס". בדחותו את התביעה, קבע בית המשפט כי לא עלה בידי הנתבעת להוכיח קיום נסיבות המצדיקות הרמת מסך בין התובעת ולבין "שיר", וכי אין די בשליטת מר שמלצר בשתיים, בשירשור, לשם כך.

בעניין **אלבר**, מנגד, דן בית משפט השלום בשש תביעות שאוחדו, ואשר עסקו בשאלה האם התובעת זכאית לפיצוי בגין הנזק הנקוב בחוות דעת השמאים מטעמה, או שמא מדובר בנזק נמוך יותר. בדחותו את תביעת התובעת לפיצוי בהתאם לאמור בחוות הדעת השונות, ציין בית המשפט בפסק דינו, בין היתר, כי התובעת לא חשפה את כלל המידע, הנתונים והמסמכים שבידיה באשר לפרטי התקשרותה עם מוסך עימו התקשרה ובהתאם זכתה להנחות כאלה ואחרות. אותו מוסך הוציא עבורה חשבוניות, על אף שבמקרים רבים הוא לא היה הגורם אשר תיקן בפועל את כלי רכבה. הנתבעת אחזה בפסק דין זה כמלמד על אודות הצורך להתחקות אחר כלל הנתונים הרלבנטיים לענייננו.

בדיון מיום 13.2.20, עובר להגשת הבקשה מושא החלטה זו, נתתי תוקף של החלטה ל**הסדר דיוני** אליו הגיעו הצדדים. וזו תמצית ההסדר: להליך העיקרי שלפניי יצורפו 32 תיקים נוספים, התלויים ועומדים בעת הזו בבית משפט זה, אשר הצדדים להם הם התובעת והנתבעת. 7 מבין 32 התיקים נשמעים בעת הזו ע"י מותבים אחרים, המבררים את שאלת האחריות. עם תום הבירור, יצורפו השבעה יחד עם 25 התיקים הנותרים לפניי, לצורך בירור שאלת הנזק, בה מתעוררת מחלוקת עקרונית דומה עד כדי זהות למחלוקת שתוארה לעיל. הטיפול ב- 32 התיקים הנוספים, שטרם

אוחדו, יושהה בשלב זה עד למתן פסק דין בהליך העיקרי. סך כל התיקים הוא 34 (**להלן: "כלל התיקים"**) וכוונת הצדדים, כמו גם של בית המשפט היא, כי ככל שפסק הדין שיינתן בהליך העיקרי יהפוך לחלוט, ישכילו הם לגזור ממנו את המשמעויות לכלל התיקים. היכן שלא יעלה בידם לעשות כן יבוררו המחלוקות ויוכרעו ע"י בית המשפט.

3. <u>מהות הבקשה</u>

על מהות הבקשה ניתן ללמוד על רקע כל שפורט לעיל, וכן מדיון שהתקיים עובר להגשתה, כמו גם מן הבקשה עצמה, התשובה לה ותגובת הנתבעת לתשובה.

הבקשה נסמכת על תקנה 178 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד- 1984, שעניינה הזמנה לעדים. על פי התקנה, עת נקבע תאריך לדיון בתובענה, רשאי בית המשפט, לבקשת בעל דין, להזמין עד, אם למתן עדות ואם להצגת מסמכים.

עתירת הנתבעת בבקשתה היא, כי בית המשפט יורה על מתן צווים לגורמים שונים, בהם מוסך ההסדר שיר ומוסכי קצה (ספקים) שונים, בהתייחס לכלי רכב קונקרטיים, מושא כלל התיקים. לבקשה צורף **נספח א'**, הוא רשימת תיקים ובה פרטיהם של תיק נתון, הרכב הרלבנטי, שם השמאי ושם המוסך המתקן הרלבנטיים לו. נמעני הצווים מתבקשים להמציא לנתבעת את התיעוד הקיים אצלם, לרבות חשבוניות תיקון, כרטיסיות עבודה, ערך שעות עבודה וכיוצ"ב נתונים כמפורט שם (**להלן גם: "התיעוד המבוקש"**).

הנתבעת-המבקשת טענה, כי התיעוד המבוקש רלבנטי ביותר לניהול הגנתה ומהווה את "מהות התיק". עוד הצביעה על כך כי למן תחילת ההליך היא שבה וחזרה על רצונה לקבלו וגם בשל כך הועבר הדיון לסדר דין רגיל. קבלת התיעוד תסייע לה להוכיח כי באופן שיטתי, הערכת שמאי התובעת תהיה תמיד גבוהה יותר מעלות התיקון שנעשה בפועל. מדובר ב"שיטה" פסולה בה נקטה התובעת בכל הקשור לאופן חישוב הנזק. בהינתן כי נמעני הצו הם צדדים שלישיים שאינם בשליטת התובעת, התנגדותה לבקשה "תמוהה" ומתיישבת עם ניסיון הסתרה. במאזן הנוחות, קבלת הבקשה תסייע בקבלת הכרעה צודקת ונכונה בעוד התובעת, כמי שהצווים אינם מופנים אליה, ממילא לא תינזק. עוד ציינה, כי סיום ההליכים המקדמיים בינה ולבין התובעת אינו מהווה חסם לקבלת המבוקש מנמעני הצווים וכי ממילא זכותה כבעלת דין לזמן עדים הרלבנטיים לשיטתה למשפט- קיימת.

התובעת טענה כי מהותית, התיעוד אינו רלבנטי למחלוקת. כל שרלבנטי מתוחם לקורות בינה ולבין שיר ומשכך כלל התיעוד הרלבנטי כבר מצוי בידיעת הצדדים. הנתבעת אינה מתיימרת לטעון מהי עלות הנזק הנכונה לשיטתה, בהעדר חוות דעת נגדית. אין כל פסול ב"שיטה" עליה הצביעה הנתבעת וסוגיה דומה כבר הוכרעה בעניין מחאמיד. בנוסף, הבקשה חותרת תחת ההסדר הדיוני שבין הצדדים. הנתבעת נמנעה עד כה מלשלם את סכומי הנזק שגם לשיטתה אינם במחלוקת. הבקשה אינה אלא דרישת גילוי חדשה, העומדת בסתירה לכך שההליכים המקדמיים באו אל סיומם. הסתמכות הנתבעת על תקנה 178(א) הנ"ל אינה במקומה ויש לדון ולדחות את הבקשה, משל הייתה בקשה לגילוי מסמכים ספציפיים. לחילופין יש לדון בבקשה, אם בכלל, ככל שיעלה בשלב ההוכחות צורך בכך.

4. <u>דיון והכרעה</u>

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את כלל טיעוניהם הכתובים על נספחיהם ולרבות הפסיקה אליה הפנו, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל, בסייגים שיפורטו להלן.

4.1 <u>הערות מקדימות</u>

בטרם ביאור, מן הראוי להסיר מדרכנו מהמורות מספר, ולהבהיר למען הסר ספק, שמא מעבר לנדרש, דברים אלה:

(א) אין בתוצאה אליה הגעתי כדי ללמד על צדקת טיעוני הצדדים מושא המחלוקת העיקרית. קבלת הבקשה אינה מלמדת על סבירות האפשרות לפיה טיעוני ההגנה יוכחו, אלא אך כי לשם בירורם יש לאפשר את קבלת תיעוד המבוקש, הרלבנטי לשם הבירור.

(ב) אין בפסיקה אליה הפנו הצדדים, *כשלעצמה*, כדי להשליך בהכרח לענייננו. קביעות בית המשפט בעניין מחאמיד, כשלעצמן, נקבעו ע"י מותב מאותה ערכאה דיונית, על יסוד שעמד לפניו ואין הן מחייבות בהליך זה. פתוחה הדרך בפני הנתבעת לבסס את הגנתה, כפי חוכמתה, על אף אותן קביעות. כך באשר להכרעה בהליך העיקרי וכך מקל וחומר בבקשה זו. הוא הדין בעניין אלבר, בשינויים המחויבים.

(ג) קיומו של ההסדר הדיוני בין הצדדים נעדר נפקות לשם הכרעה בבקשה זו. אף לו יצויר כי ההסדר מעולם לא גובש או כי הוא בטל, לא היה בדבר כדי למנוע את קבלת הבקשה, ככל שמוכחת רלבנטיות לתיעוד המבוקש, מצדדים שלישיים, בין שהם בעלי דין ובין אם לאו. משכך, התובעת אינה יכולה להישמע בטענה לפיה דין הבקשה להידחות בהיותה נוגדת את ההסדר (לא נדרשתי להכריע האם אכן כך הדבר, אך מבלי נדמה כי המענה על כך בשלילה).

(ד) ה"לבוש" הדיוני נסוג מפני המהות. כבר לימדו חכמים כי הפרוצדורה אינה מיטת סדום. מקל וחומר נכונה הקביעה עת הכרעתי נוגעת בכלל התיקים המאוחדים. התיק טרם נקבע לשמיעת ראיות. השלב הנכון לבירור המחלוקת שלפניי הוא השלב המקדמי, בין אם "הוכרז" על סיום הליכים מקדמיים ובין אם לאו. אין כל הצדקה להמתין לשמיעת הראיות כדי לדון במחלוקת הנעוצה בטבורה בליבת הגנתה של הנתבעת. משכך, אחת היא אם הבקשה נסמכת על תקנה 178, או שמא עניינה ב"גילוי מסמכים ספציפיים" גרידא.

(ה) החלטתי להיעתר לבקשת הנתבעת ניתנת כל כולה במישור היחסים שבין בעלי הדין שלפניי. משכך, מסויגת היא בכל הנוגע לזכויותיהם ה"הופלדיאניות" של נמעני הצווים, כמפורט להלן ואין היא אלא החלטת ביניים.

4.2 <u>עיון, גילוי וזימון עדים- הוראות הדין</u>

על אף שלפניי בקשה לגלות ולהציג מסמכים שבידי צדדים שאינם בעלי דין, בשל חשיבות הדברים והשלכתם לענייננו, ראוי לציין מושכלות יסוד באשר לגילוי מסמכים בין בעלי הדין עצמם:

תכלית ראויה של כל הליך שיפוטי הוא הגעה לחקר האמת [על חשיבות הדבר וביקורת בית המשפט העליון על צדדים שחדלו מלסייע לו בכך, ראו ע"א 8713/11 **צאיג ואח' נ' לוזון ואח'**, מיום 20.8.17, סע' 15-18 לחוו"ד כב' השופט דנציגר ולחוו"ד כב' הנשיאה (כתוארה אז) נאור].

זכותו של בעל דין לעיון במסמכי הצד שכנגד היא חלק בלתי נפרד מקיומו של הליך הוגן. זכות העיון והגילוי "ממוקמת" בשלב המקדמי של המשפט והיא נגזרת מזכות היסוד של מתן גישה לערכאות, הכוללת את הזכות להליך ראוי [רע"א 8473/99 **כרטיסי אשראי לישראל בע"מ נ' שגב ואח'**, פ"ד נה(1), 337]. בבסיס הגילוי והעיון עומדים הן אינטרס היעילות והן אינטרס גילוי האמת. הגילוי חל הן על מסמכים העלולים לפועל לרעת המבקש והן על כאלה העשויים להועיל לו.

יש להבטיח גילוי רחב ככל הניתן של מידע רלבנטי למחלוקת. דרישת הרלבנטיות היא תנאי מקדמי שאין בלתו לגילוי. עם זאת אין לחייב בעל דין לייצר או להפיק מסמכים שאינם ברשותו, אלא אם ניתן להפיקם בהשקעה מועטה [רע"א 6715/05 **מחסני ערובה נעמן בע"מ נ' אייזנברג**, פד"י ס(3), 264]. בשעה שאין ביכולתו של בעל דין להצביע על מסמך ספציפי, יתיר בית המשפט עיון גם בסוגי מסמכים, בתנאי שהוכחה הרלבנטיות שלהם למחלוקת [ראו למשל רע"א 2534/02 **שמשון נ' בנק הפועלים בע"מ**, פ"ד נו(5), 193].

השאלה אם המסמך שגילויו מבוקש רלבנטי למחלוקת, אם לאו, מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט בהתאם לשכל הישר ולחזית המחלוקת כעולה מכתבי הטענות. בחינת הדברים ליבראלית. כל מסמך שיש בו כדי לסייע לקו החקירה וכל מסמך הכולל מידע המאפשר לצד שכנגד לקדם את עניינו הוא רלבנטי. "מסע דיג" של מסמכים המצויים בידי הצד שכנגד אינו בהכרח אסור, שכן לעיתים אין בעל הדין יודע מה מצוי בידי יריבו. ה"דיג" מותר, כל עוד הוא נוגע במשפט עצמו ולא במטרה אחרת, כגון לצרכי משפט אחר [רע"א 6546/94 **בנק איגוד נ' אזולאי**, פ"ד מט(4), 54, 60].

לאחר שבית המשפט מצא כי המסמך שגילויו מבוקש רלבנטי, הנחת המוצא היא כי יש להורות על גילויו, אלא אם ניתן להצביע על ערך אחר, שאינטרס גילוי האמת ניגף מפניו, כגון חסיון, או אינטרס מוגן של צד שלישי. מבין השיקולים שכנגד, יש לאמוד גם את מידת ההכבדה של הליכי הגילוי על הצד הנדרש לגלותם והחשש לחשיפת סוד מסחרי מוגן (רע"א 3031/20 **שופרסל בע"מ נ' אמן סנפיר בע"מ**, מיום 28.6.20).

כאשר התיעוד מוחזק בידי צד שלישי שאינו צד להליך, ניתן להורות לו להמציאו, בין מכוח הוראת חוק (כגון סע' 39 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971) ובין מכוח תקנה 178 הנ"ל (רע"א 4028/97 **הלסקו ישראל בע"מ נ' גלאון**, מיום 29.9.97). עם התייצבות הצד שלישי לעדות מכוח תקנה זו וברשותו מסמך, יחולו הכללים באשר לקבילותו של אותו מסמך או חסיונו, אלא שבנסיבות אלה ייאלץ בית המשפט לדון בטענה בהקשר זה בשלב שמיעת הראיות. משכך, היכן שהדבר אפשרי תבורר הסוגיה בשלב מקדמי [ראו והשוו: ת"א (מח' ת"א) 2486/02 **קבוצת כרמלטון בע"מ נ' בנק דיסקונט בע"מ ואח'**, מיום 4.5.03].

כאשר עסקינן בצד שלישי "ממשי", שאינו בשליטת מי מבעלי הדין, הליכי הגילוי בין בעלי הדין אינם חלים עליו, זולת אם הוא נחשב כמי הקשור בקנוניה, ולו עקיפה, עם בעל הדין. בנסיבות אלה על בית המשפט לבחון בקפידה רבה את טיב הפגיעה בצד השלישי ולאפשר לו להישמע (בע"מ 3542/04 **פלוני נ' פלונית ואח'**, מיום 20.6.05).

העולה מכל האמור: ברירת המחדל הפסיקתית היא להעדיף גילוי התיעוד, מקום בו הוא רלבנטי למחלוקת, ובהעדר טעם ממשי אחר שלא לגלותו. "רלבנטיות" תפורש ככלל באופן רחב וליברלי ותתפרס גם לעבר מחוזות רחוקים יחסית, ובלבד והם בשליטת בעל הדין המחזיק במסמך המבוקש. הוראות הדין באשר לגילוי יחולו גם על צד שלישי שאינו בעל דין, כל עוד קיימת זיקת- "קנוניה" ולו עקיפה, בינו ולבין בעל הדין היריב. עם זאת יש להקפיד גם בזכויותיו של הצד השלישי, לאפשר לו להישמע ולבחון שמא הפגיעה בו מצדיקה את אי הגילוי המבוקש.

ולענייננו.

4.3 <u>יישום הדין בנסיבות</u>

הצדדים חלוקים בשאלת טיבו של החיץ הקיים בין התובעת לשיר, כמו גם בין שיר למוסכי הקצה. לשיטת התובעת אין להיזקק לכל החורג מגדרי יחסיה עם שיר. לשיטת הנתבעת, בחינת הקורה בין שיר למוסכי הקצה והזיקה האפשרית בין אלה לתובעת תלמד על הפסול שב"שיטה".

טיעונה זה באשר לאופן חישוב הנזק ע"י התובעת אינו רק ליבת הגנתה, כי אם הגנתה היחידה. על אף שהדבר לא נטען מפורשות, סביר כי הנתבעת תבקש לסתור קיומה של הפרדה תאגידית בין התובעת ולבין שיר. לשם כך, ציינה הנתבעת, כי נעשתה על ידה "עבודת חריש", שעוד תוצג, שתוצריה מתיישבים עם טיעונה וכי התיעוד המבוקש נחוץ לה לשם הוכחת טיעונה.

בנסיבות אלה, על פי כל פרמטר, התיעוד המבוקש רלבנטי לבירור המחלוקת.

קביעה לפיה אין רלבנטיות יכולה להתיישב, לוגית, אך ורק עם האפשרות לפיה עמדת התובעת בהליך העיקרי היא הגוברת. דא עקא שקביעה כאמור מקומה, אם בכלל, רק בתום ההליך.

לא מצאתי בטיעוני התובעת כדי לסתור מסקנה זו. גם העדרן של חוות דעת בתחום השמאות מטעם הנתבעת אינו יכול לסייע לתובעת, שכן אין מדובר במחלוקת שמאית. לו הוגשו לא היה בהן כדי לקדם את בירור המחלוקת.

מכאן מסקנתי, *כי בכל הנוגע למישור היחסים שבין התובעת לנתבעת*, התיעוד המבוקש הוא בר גילוי. לו היה הוא בידי התובעת, על יסוד הנתונים שלפניי ובהעדר טעם אחר שלא לעשות כן- הייתי מורה על גילויו על אתר.

אלא שהתיעוד מצוי בידי צדדים שלישיים.

בעצם הימצאותו של התיעוד בידי צד שלישי אין כדי לגרוע מעובדת היותו בר גילוי. עם זאת, הצדדים השלישיים- הן מוסך ההסדר שיר והן מוסכי הקצה (וליתר דיוק- בעלי אותם מוסכים, בין אנשים ובין תאגידים)- אפשר וייפגעו כתוצאה ממתן צו המורה להם להעביר את התיעוד המבוקש. מכאן החובה לאפשר להם את יומם בבית המשפט, כבעלי זכות "הופלדיאנית" (ראו והשוו: בש"פ 658/88 **חסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(1), 670, 694; בג"ץ 188/96 **צירינסקי נ' סגן נשיא בית משפט השלום**, פ"ד נב(3), 721, 746).

העולה מן המקובץ- התיעוד המבוקש יועבר לעיון הנתבעת, כל עוד לא יימצא טעם כלשהו מפי הצדדים השלישיים או מי מהם, בעניינו שלו, מדוע שלא לעשות כן.

משכך, אני מורה כדלקמן:

קד"מ נקבע בזה ליום 12.10.20 בשעה 10:00.

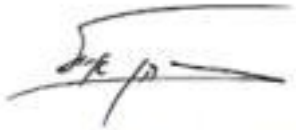
הנתבעת תגיש בתוך 10 ימים צווים פרטניים לחתימתי, בעניינו של כל צד שלישי המחזיק בתיעוד המבוקש. דינו של כל צו פרטני שיחתם כאמור, כהחלטה משלימה להחלטתי זו. הן החלטתי זו והן הצו הפרטני החתום יומצאו ע"י התובעת לכל אחד מנמעני הצווים, במסירה אישית בתוך 14 ימים מיום חתימתי על הצו הפרטני.

כל נמען אשר קיבל לידיו את הצו בעניינו יבצעו לאלתר, זולת אם סבור הוא כי קיים טעם ענייני שלא לעשות כן. במקרה כאמו יפנה הוא בתוך 30 יום מיום קבלת הצו לבית המשפט, בבקשה מסודרת, בה יבאר מדוע, אם בכלל, קיימת מניעה מביצוע הצו (קרי- ממסירת התיעוד המבוקש לידי הנתבעת).

אי משלוח בקשה כאמור מטעם נמען הצו במועד האמור, כמוה כהודעה לפיה אין הוא מתנגד לביצועו.

הנתבעת תעדכן בכל הנדרש. תז"פ בעוד 14 יום.

ניתנה היום, י"ד תמוז תש"פ, 06 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

אייל כהן, שופט